

Audition tekst 3

Har I nogensinde overvejet hvor tit I siger ja til ting, som i dybest set ikke har lyst til? Det er efterhånden blevet populært og faktisk næsten et krav at have ja-hatten på! Vi tør næsten ikke sige nej til noget som helst af frygt for at blive frosset ud og hvis vi en sjælden gang siger nej, føler vi hver gang at vi skal komme med en ekstrem god undskyldning for, hvorfor det er at vi desværre ikke lige kan komme.

Men prøv lige at overveje hvad der ville ske hvis vi rent faktisk lyttede til os selv og sagde NEJ, bare engang imellem og måske endnu bedre – helt udlod at komme med en forklaring.

For er folk overhovedet interesseret i at høre vores forklaring? Jeg tror det ville overraske mange af jer, hvor ligeglade folk egentlig er med hinanden. Fx hvor mange af jer møder en bekendt på gaden og føler jer tvunget til at spørge "Hvordan går det så?" egentlig er man RØV ligeglad med hvordan personen har det, man gør det nærmest af pligt. Det heldige i denne situation er som regel at den anden også er PISSE ligelad og egentlig bare gerne vil hurtigt videre og svarer derfor på autopilot "jamen det går stille og roligt". STILLE OG ROLIGT – hvad betyder det egentlig? Betyder det at deres liv er så totalt intetsigende og at der aldrig sker noget interessant, så det derfor faktisk overhovedet ikke er værd at snakke om?

Engang imellem kan jeg godt lide at lave sjov med folk og fortælle dem hvordan jeg rent faktisk har det. Det er ganske underholdende at se hvordan de nærmest går i panik, når de langsomt indser at de er nødt til at forholde sig til det jeg står og fortæller dem. OG det skinner ud af dem hvor meget de havde håbet på, at jeg bare havde sagt "det går stille og roligt" (men hvis i alligevel er så skideligeglade med hvordan jeg har det – hvorfor spørger I så?